Список використаних джерел

1. Астремська І. В. Прикладні методики та основи супервізії в соціальній роботі : навчальний посібник / І. В. Астремська. – Миколаїв : Вид-во ЧНУ ім. Петра Могили, 2017. – 396 с.
2. Журавлики: казки, вірші, оповідання, народні пісеньки, загадки / уклад. Г. Ю. Рогінська. – Харків : ПП «Поляков В. К.», 2005. – 384 с.
3. Казкотерапія як засіб розвитку дошкільнят / Л. Л. Шалімова. – Х.: Вид-во «Ранок», 2013. – 160 с.
4. Мосина Е. С. Издательство: М.: Генезис, 2012. – 160 с.
5. Ханс Дикманн. Юнгианский анализ волшебных сказок. Сказание и иносказание. Приложение: Методы аналитической психологии. (Главы из книги) / перевод Г. Л. Дроздецкой и В. В. Зеленского; под общей редакцией В. В. Зеленского – СПб.: Академический проект, 2000. – 256 с.
6. Шик Л. А. Казкотерія в роботі з дошкільниками / Л. А. Шик. – ВГ «Основа», 2012. – 240 с.

Ірина Швирид

ДИНАСТІЯ ТЮДОРІВ У СВІТОВОМУ КІНЕМАТОГРАФІ

Тюдори – це королівська династія, що правила в Англії в 1485–1603 р. Представлена ця династія правлінням кількох королів і королев: Генріх VII (1485–1509), Генріх VIII (1509–1547), Едуард VI (1547–1553), Марія I (1553–1558) та Єлизавета I (1558–1603). Тюдори змінили на англійському троні Йорків. У 1485 р. Тюдори зайняли англійський трон, поклавши край трьохвіковому правлінню династії Плантагенетів: Генріх Річмонд розбив короля Річарда III Йорка в битві при Босворті і того ж дня оголосив себе королем Англії під ім'ям Генріха VII. У січні 1486 р. Генріх VII одружився з Єлизаветою Йорк, з'єднавши тим самим династії Ланкастерів та Йорків і поклавши край війні Червоної і Білої троянд [3].

Династія Тюдорів бере початок від дворянського роду з Уельсу, який претендував на походження від давніх уельських королів. Піднесення роду заклав уельський рицар-землевласник Оуен Тюдор (бл. 1400–1461), який в 1422 р. одружився з Катериною Валуа (1401–1437), донькою французького короля Карла VI (1380–1422) і вдовою англійського короля Генріха V Ланкастера (1413–1422) [8, с. 32]. Їхній син Едмунд Тюдор (1430–1456) в 1455 р. одружився з Маргаритою Бофор (1443–1509), представницею молодшого коліна династії Плантагенетів-Ланкастерів. Від Бофорів до Тюдорів перейшло графство Річмонд. Саме син Едмунда і Маргарити, граф Генріх Річмонд (1457–1509) і став першим королем династії [10, с. 53].

Після кровопролитних воєн між двома гілками династії Генріх виявився старшим із династії Ланкастерів і заявив свої права на престол. Шлюб із представницею гілки Йорків знадобився, щоб позбутися певної не легітимності, адже гілка Бофорів була виключена із порядку престолонаслідування ще королем Генріхом IV (1399–1413) [3].

Тюдори займали престол Англії сто вісімнадцять років. Всі королі і королеви цієї династії, за винятком Марії I, проводили політику, що відповідала інтересам англійського дворянства і буржуазії того періоду (Реформація, сприяння мореплавству, боротьба з Іспанією). Влада Тюдорів мала абсолютистський характер, парламент повністю підкорявся короні. Проте вже в останні роки правління Єлизавети почалася боротьба парламенту за більші права, а з розвитком капіталістичних відносин він став рупором буржуазної опозиції проти королівського абсолютизму [6].

Більш ніж столітнє правління династії Тюдорів часто називають найкращим періодом англійської історії. Генріх VII заклав основи багатої держави і могутньої монархії. Він реформував уряд, посилив адміністративний контроль і збільшив королівські фінанси [1, с. 143–146]. Після нього залишилася стабільна і багата монархія. Його син, Генріх VIII відокремив англіканську церкву від Риму. Вже його донька Єлизавета розгромила сильну на ті часи іспанську флотилію та посприяла розвитку англійського мореплавства [7]. Проте були і негативні прояви. Генріх VIII витратив багатство, накопичене його батьком, а Єлизавета ослабила уряд, продаючи державні посади, щоб не просити гроші в парламенту. Зі смертю бездітної Єлизавети I 24 березня 1603 р. династія Тюдорів припинила своє існування, а престол перейшов до шотландського короля Якова VI Стюарта [2, с. 234, 237].

Яскраві події англійської історії впродовж правління Тюдорів були завжди цікаві читачам у всьому світі [9]. Зовсім не дивно, що з появою кінематографа саме історія цієї королівської династії Англії стала об’єктом цікавості сценаристів і режисерів, і як наслідок, дуже популярною серед глядачів.

Впродовж XX, а особливо на початку XXI ст. в англомовних країнах, насамперед, в Англії та США, або у спільному з ними виробництві знято чимало повнометражних художніх фільмів, міні-серіалів та серіалів присвячених історії Тюдорів. Представники цієї династії були колоритними фігурами, непересічними особистостями, життя яких було сповнене трагічних перепитій. А для світу кіно ліпшої поживи годі шукати. Кінематограф завжди базується на комерції, а отже фільми мають бути цікаві широкому глядацькому загалу. Королі та королеви з династії Тюдорів завжди викликають цікавість до себе і забезпечують касовий успіх фільмам.

Якщо глянути на фільмографію з цієї теми, побачимо цілий шерег стрічок та серіалів про династію чи окремих її представників, що знімалися

ще із з часів німого кіна. У 1924 р. було знято американський німий історичний фільм «Дороті Вернон із Хеддон-Холлу» (режисер М.Нейлан) про часи королеви Єлизавети I, де вона хоч і не була головною героїнею, зате слугувала тлом тієї епохи та втіленням образу монарха [5].

Потім послідовно знімаються і виходять на екрани: у 1933 р. – «Приватне життя короля Генріха VIII»; у 1969 р. – фільм «Тисяча днів Анни» (Великобританія); у 1970 р. – міні-серіал «Генріх VIII і його шість дружин» (Великобританія); у 1985 р. – фільм «Леді Джейн» (Великобританія); у 1998 р. – британський фільм «Єлизавета»; у 2003 р. – британський фільм «Генріх VIII»; у 2005 – серіал «Королева-діва»; у 2005 р. – англо-американський міні-серіал «Єлизавета I»; у 2007 р. – фільм «Єлизавета I: золоте століття» (Великобританія, Франція, Германія); у 2007 р. – серіал «Тюдори» (спільне виробництво Ірландія, Канада, США); у 2008 р. британський фільм «Інша з роду Болейн» (реж. Дж. Чадвік); у 2011 р. – франко-австрійський фільм «Анна Болейн»; у 2011 р. – британсько-німецький фільм «Анонім». І це лише у жанрі кіна ігрового. Кількість документальних стрічок, присвячених правителям династії Тюдорів значно більша.

Навіть побіжний перегляд назв кінострічок вказує на безперечного історичного лідера – Генріха VIII. Більшість фільмів розповідають про його власне життя і правління, родинне життя (шість дружин (з двома з яких розлучився, двох стратив, одна померла і лише одна його пережила) і численні коханки [4]) або про правління його доньки Єлизавети I. Глядачів бентежить розмах епохи та особистості цих монархів. І не лише їх приватне життя, хоча складно не вгледіти дещо хворобливий інтерес публіки до цього аспекту. Фільми відкривають історичну добу ранньомодерного часу, коли постають абсолютні монархії та починають формуватися колоніальні імперії. Світ остаточно прокинувся від довгого сну і почав відкривати нові континенти. Англія прагнула у цьому новому світі посісти лідерські позиції. Саме поєднання різних історичних ліній робить сюжети про династію Тюдорів такими привабливими для кінематографістів.

Список використаних джерел

1. Бэкон Ф. История правления короля Генриха VII / Статья и общая редакция М. А. Варга, перевод В. Р. Рокитянского, Н. А. Федорова, А. Э. Яврумяна, комментарии В. Р. Рокитянского. М.: Наука, 1990. 324 с.
2. Дмитриева О. В. Елизавета I. Семь портретов королевы. М.: Янус-К, 1998. 248 с.
3. Кривушин И. Тюдоры. URL: https://www.krugosvet.ru/enc/istoriya/TYUDORI. html
4. Лоуд Д. Генрих VIII и его королевы. Ростов-на-Дону: Феникс, 1997. 320 с.

5. Список лучших фильмов (династия Тюдоров). URL: https://www.vashdosug.ru /cinema/label/16735/
6. Тюдоры: история королевской династии. URL: https://homsk.com/trombon/tyudory-istoriya-korolevskoy-dinastii
7. Хейг К. Елизавета I Английская. Ростов-на-Дону, 1997. 320 с.
8. Mackie J. D. The earlier Tudors, 1485–1558. Oxford, New York, 1994. 699 p.
9. Plowden A. The House of Tudor. Stroud, 1998. 320 p.
10. The Tudor monarchy / edited by John Guy. London, New York, 1997. 391 p.

Ірина Шевченко

РОЗВИТОК КРЕАТИВНИХ ЗДІБНОСТЕЙ СТУДЕНТІВ У ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ

Глобальні зміни соціально-економічного устрою нашого суспільства відбилися у системі освіти, зокрема вищої.

Головною вимогою сучасної освіти є її орієнтація на людину як основну цінність. За такого підходу будь-які форми, методи, технології освіти є не самоціллю, а розглядаються в контексті одного з основних завдань освіти – забезпечити максимально сприятливі умови для саморозвитку особистості. Чим гострішою є потреба в творчому підході до освітньої діяльності, тим більша необхідність у теоретичній розробці проблем креативності, вивченні її природи і форм прояву, її джерел, стимулів та умов.

Проблема розвитку креативного мислення студентів є особливо актуальною у наш час, який характеризується суттєвими змінами у науці, техніці, інформаційному середовищі, освіті. Увага до цієї проблеми не послаблювалась у психолого-педагогічній науці протягом усього періоду її розвитку. Тому саме зараз, як ніколи, нашій країні потрібні люди, здатні приймати нестандартні рішення, які вміють творчо мислити.

У вітчизняній науці проблему креативності розглядали Л. Виготський, А. Петровський, І. Розет, А. Дудецький, В. Роменець, Л. Коршунова, Т. Рібо та інші [3, с. 77].

Теоретична основа креативності простежується також і в роботах багатьох зарубіжних авторів (Г. Ю. Айзенк, Ф. Баррон, Д. Векслер, М. Бертхаймер, Дж. Гілфорд, Х. Грубер, Р. Крачфілд, А. Маслоу, С. Меднік, Р. Стенберг, Р. Е. Тафель, Е. Торренс, Дж. Хеслруд, Е. Шехтель та інші).

Креативність – це здатність створювати і знаходити нові оригінальні ідеї, відхиляючись від прийнятих схем мислення успішно вирішувати завдання нестандартним чином. Це бачення проблем під іншим кутом та їх